

Sygn. akt IX W 5147/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: asystent Katarzyna Kij –Piskorz

w obecności oskarżyciela publ. M. W.

po rozpoznaniu w dniu 9 i 19 lutego 2015 r. sprawy

J. B.

s. I. i M. z domu Ł.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w dniu 22 listopada 2014r. około godz. 12;45 na odcinku(...), (...), (...)drogi(...)gm. (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą przekraczając dopuszczalną prędkość o 41 km/h i 40 km/h, wbrew zakazowi wykonał manewr wyprzedzania na zakręcie oznaczonym znakiem ostrzegawczym pionowym A-2 i A-30 i nie zastosował się do znaku „P-3” linia jednostronnie przekraczalna

- tj. za wykroczenie z art. 92a kw, art. 97 kw w zw. z art. 24 ust. 7 pkt 2 Ustawy Prawo o ruchu drogowym i art. 92§1 w zw. z § 86 ust. 4 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych z dnia 31 lipca 2002r.

ORZEKA:

I. **obwinionego J. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, z tym ustaleniem, iż eliminuje z opisu czynu prędkość przekroczenie o 40km/h i za to na podstawie art. **92a kw, art. 97 kw i art. 92§1 kw w zw z art. 9§2 kw** skazuje go na **karę 500,- (pięćset) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 50,- (pięćdziesiąt) złotych.**

Sygn. akt. IX W 5147/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 listopada 2014r. około godz. 12.45 J. B. kierował samochodem m – ki V. (...) o nr rej. (...). Jechał wraz z żoną i dziećmi drogą krajową nr (...). W okolicach (...)tejże drogi wymieniony wykonał manewr wyprzedzania kolumny pojazdów, który rozpoczął na linii przerywanej, natomiast zakończył na linii jednostronnie przekraczalnej ,

przy czy linii ciągła znajdowała się od strony pasa na który powracał. Manewr wyprzedzania został wykonany na odcinku drogi, gdzie obowiązywały znaki ostrzegawcze pionowe A- 2 (niebezpieczny zakręt w lewo) i A 30 (inne niebezpieczeństwa), a dodatkowo łuk drogi znajduje się na wzniesieniu. Bezpośrednio z pojazdem m. (...) jechali radiowozem nieoznakowanym wyposażonym w wideorejestrator funkcjonariusze Policji – P. O. (1) i J. S. (1). Dokonano dwukrotnego pomiaru prędkości wymienionego pojazdu na odcinku od (...)do (...), która wynosiła odpowiednio 131 km/h i 130km/h. W miejscu tym obowiązuje ograniczenie prędkości administracyjne do 90 km/h.

J. B. został zatrzymany do kontroli drogowej. Nie przyjął proponowanych mandatów w łącznej kwocie 700 zł., twierdząc, iż może jedynie zapłacić 200 zł.

(dowody: wyjaśnienia obwinionego k. 24, zeznania świadków P. O. k. 24v, J. S. k. 37, notatka urzędowa k.4, świadectwo legalizacji k. 5 – 7 nagranie z wideorejestratora k. 8, kserokopie notatników k. 32-35)

Obwiniony J. B. początkowo nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, twierdząc, iż przekroczył prędkość, ale było to w trakcie manewru wyprzedzania. Następnie przyznał, iż zakończył manewr wyprzedzania na linii ciągłej, ale zaznaczył, że rozpoczął go na linii przerywanej. Wyraził chęć poddania się karze grzywny w kwocie 400 zł, na co nie wyraził zgody oskarżyciel.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w części dotyczącej manewru wyprzedzania, natomiast nie podzielił ich co do przekroczenie prędkości. Z nagrania odtworzonego na rozprawie jednoznacznie wynika, iż pomiar prędkości został wykonany już po zakończeniu manewrów.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków albowiem są one jasne, spójne i konsekwentne, znajdują potwierdzenie w nagraniu z wideorejestratora. Świadcowie są osobami obcymi dla obwinionego, zatrzymali go w ramach wykonywania swych obowiązków służbowych i nie mają podstaw by go bezpodstawnie oskarżać.

Pomiar prędkość został wykonany na odcinku, gdzie obowiązuje administracyjne dopuszczalna prędkość 90 km/h. Został wykonany urządzeniem legalizowanym. Sąd wyeliminował z opisu czynu przekroczenie prędkości o 40 km/h albowiem został on wykonany na łuku drogi, co może budzić wątpliwości co do jego prawidłowości, a ponadto wykonanie pomiaru było nieuzasadnione, bowiem zarejestrowano prędkość pojazdu chwilę wcześniej.

Analiza materiału dowodowego, w szczególności nagrania, prowadzi do wniosku, iż obwiniony wykonał manewr wyprzedzania niezgodnie z przepisami. Rozpoczął go w miejscu, gdzie obowiązuje linia przerywana, ale zakończył na linii jednostronnie przekraczalnej, przy czym powracał na pas, po stronie którego znajduje się linia ciągła. Znak P – 3 – „linia jednostronnie przekraczalna” oznacza zakaz przejeżdżania przez tę linię od strony linii ciągłej i najeżdżania na nią, z wyjątkiem powrotu po wyprzedzaniu na położony przy linii przerywanej pas ruchu zajmowany przed wyprzedzaniem.

Przepis art. 24 ust 7 Prawa o ruchu drogowym zabrania wyprzedzania pojazdu silnikowego jadącego po jedni przy dojeżdżaniu do wierzchołka wzniesienia oraz na zakręcie oznaczonym znakami ostrzegawczymi. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie.

Wobec powyższych ustaleń, w ocenie Sądu, wina obwinionego jest ewidentna i została mu udowodniona. J. B. w dniu 22 listopada 2014r. około godz. 12.45 na drodze nr (...), kierując pojazdem m. (...) nr rej. (...) wykonał manewr wyprzedzania na wzniesieniu i zakręcie oznaczonym znakami ostrzegawczymi, przekroczył wbrew zakazowi linię jednostronnie przekraczalną, a następnie przekroczył dopuszczalna prędkość jazdy o 41 km/h. Są to wykroczenia z art. 97kw, art. 92§1kw i art. 92 a kw. Z mocy tych przepis, przy zastosowaniu art9§2kw został skazany i wymierzono mu karę 500 zł. grzywny.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd miał na uwadze okoliczności łagodzące i obciążające leżące po jego stronie. Do tych pierwszych zaliczyć należy dotychczasową niekaralność obwinionego za wykroczenia drogowe (k. 36).

Okoliczność obciążająca to ilość popełnionych wykroczeń na krótkim odcinku drogi, przy czym były to wykroczenia, które mogły narazić na realne niebezpieczeństwo zarówno jego pasażerów, jak i innych uczestników ruchu.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, kara wymierzona obwinionemu jest adekwatna do stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu. Tak ukształtowana wpłynie na obwinionego wychowawczo i zapobiegawczo i spełni swe zadania w zakresie prewencji ogólnej.

Wobec skazania obwiniony został obciążony kosztami postępowania i opłatą.